

LÉVAY
MISKOLC

ÚTRAVALÓ

ÜNNEPI SZÁM

2017

Tartalom

<i>Ábrám Tibor igazgató ballagási ünnepi beszéde</i>	3
<i>Berdó Zsuzsanna búcsúzik a 11. évfolyam nevében</i>	6
<i>Grolmusz Fanni és Gaganetz Dániel búcsúzó gondolatai a végzősök nevében</i>	7
<i>Sipos Tamás: Itt az idő, az elengedés ideje...</i>	9
<i>Barócsi Angéla: Legyen ez a nap a hála, a köszönet és a megbocsátás ideje...</i>	11
<i>Povázsayné Barkó Krisztina:</i>	
<i>„Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek”</i>	13
<i>Horváth László: Próbáltam jó gazdaként nyesegetni a vad hajtásaitokat...</i>	16
<i>Madarász Péterné: „De te maradj meg azokban,...”</i>	18
<i>Diákotthoni ballagás</i>	20
<i>Kiválóságaink</i>	24

Impresszum:

Útravaló

Szerkesztőség:

Lévay József Református
Gimnázium és Diákotthon, Miskolc,
Kálvin János utca 2.

Felelős kiadó: Ábrám Tibor
igazgató

Felelős szerkesztő: Barócsi Angéla

Tördelőszerkesztő: Cseh Attila

Készítette: Kapitális Kft.

Felelős vezető: Kapusi József

Fotók:

Tabló fotók: Digilux Fotó,
Fekete Fotó, Holló Fotó

Ballagási fotók: Czikó Tivadar,
Hegedűs Ákos, Kelemen Zsuzsanna,
Király István, Korcsog Kata,
Kováts Anna, Mészáros Lili,
Petrik Péter, Pintér Enikő,
Sontra Ádám, Szabó Patrik

Ábrám Tibor igazgató ballagási ünnepi beszéde

Miskolc, 2017. május 6.

Kedves Ballagó Diákjaink! Kedves Ballagató Osztályfőnökök! Kedves Kollégák! Igen tisztelt Vendégeink! Kedves Szülők, Keresztszülők, Rokonok!

A „*Gaudeamus...*” és az „*Isten velünk, viszontlátásra!*...” sorai még ott visszhangzanak a gimnázium évszázados falai között, de lassan már a ballagási ünnepi istentisztelet végéhez közeledünk. Tanár, tanítvány, szülő még egyszer egymás tekintetét keresi, mert nem könnyű szembesülnünk azzal a ténnyel, amely az értelmünkkel rég tudott valóság: az Isten teremtett rendje szerint a középiskolai búcsúzkodás ideje most jött el.

A ballagás a visszatekintés és búcsúvétel ideje, az érettségi – ami ne feledjétek, még hátra van – az egyik célhoz való megérkezés, azért hogy a nyáron kissé megpihenve egyetemeken, főiskolákon tovább folytassátok felkészüléseteket a felelős, felnőtt keresztyén életre – közösségben a közösségért élni.

Négy vagy hat évvel ezelőtt ez a pillanat még oly távolinak tűnt, most hogy itt vagyunk az egymásba ölelkező életszakaszok kapcsolódási pontján, oly rövidnek tűnik a mögöttünk lévő idő, és sokan úgy érezhetitek: nem vagyunk még felkészülve az utazásra. Kellenek még a jó tanácsok, a segítség az úti csomag összeállításához.

Csütörtökön több osztály is énekelt a „*Mielőtt végleg elmegyek, kapsz egy képet rólam...*” kezdetű dalt, és lám most itt tartom az osztályok képeit a kezemben, aláírásaitokkal együtt. Köszönöm ezt az értékes ajándékot, és vigyázni fogok rá, annál is inkább, mert lehet, hogy néhány év múlva néhányatok aláírása nagyon értékes lesz...

Ezekben a pillanatokban átsuhannak bennünk az élmények, a 4 és 6 év emberformáló és értékformáló eseményei, amelyek emlékeként bekerülnek ballagási tarisznyátokba. Az első alkalom, amikor lenyomtatd a Lévay kapujának nagy kilincset, és már akkor megjegyezted: milyen nehéz a Lévayba bejutni. Részt vettél előkészítő foglalkozásokon, nyílt napon, majd jött a felvételi elbeszélgetés, aztán az örömteli első május végi találkozás leendő osztálytársaiddal, osztályfőnököddel, majd a beiratkozás, éretlen tábor, első tanévnyitó, ... és az események felpörögtek a tanévnyitótól a tanévzáróig. Egyedülként a szalagavató volt képes megtörni ennek a rendjét, és figyelmeztetni bennünket arra, hogy hamarosan elkövetkezik ez a nap, amelyet most itt

személyesen átélünk. Az osztályközösségek értékei, a barátságok, diákszerelmek, a szakítások és újrakezdések emlékei kerülnek a tarisznyátokba útravalóként.

A Reformáció kezdetének 500. emlékévében keressük azt, hogy mit tehetnénk még a tarisznyátokba, olyan örökséget, amely útravaló is egyaránt. Valami olyat szerettem volna adni nektek, amely köthető a reformáció utáni évtizedekhez, évszázadhoz, értékes és magyar. ... és megtaláltam egy olyan példaértékű, nagyhatású és elkötelezett ember személyében, akinek az élete nagyon küzdelmes és viszontagságos volt, de példát adott emberségből, a nemzetért és hazájáért végzett szolgálatból mindannyiunk számára.

Mielőtt az örökségét megismernénk, nézzük meg, hogy mi van már a tarisznyátokban, ha nem túlságosan indiszkrét az a kérésünk, hogy engedjétek betekintést ebbe.

Az első, ami a kezembe akad egy mobiltelefon, vagy ha jól látom valamilyen okos eszköz. Ott van mindenkinek a tarisznyájában? A múlt hét végén, egy a Lévay által szervezett konferencia egyik előadásában hallhattuk, hogy a negyedik ipari forradalom évtizedeit éljük: a digitalizációs forradalom évtizedeit. Ma már nem kérdés, hogy használnunk kell ezeket az eszközöket, de azt józanul be kell látnunk, hogy ezek csupán eszközök, amelyek megkönnyíthetik a munkánkat és az életünket, ha bölcsen használjuk őket. Hát használjátok bölcsen a digitális kütyüket, ti vezéreljétek őket és ne engedjétek, hogy ők vezéreljenek titeket.

A következő, ami a kezembe akad, az néhány bankkártya. Az utazáshoz, az élethez kellenek az anyagi javak, amelyeken áldás akkor van, ha Istentől kérjük és kapjuk azokat. Ne ejtsen benneteket rabul az anyagiak bűvölete.

Tovább keresve, találunk egy kis fotóalbumot: a családi képekkel, a konfirmáció képeivel, osztályképek, rokon, baráti fotók, ballagási tabló. Látszólag nem túl nagy haszna van az utazás során, mégis egyik legfontosabb kelléke életünknek. Hiszen a kapcsolatok – családi, baráti, gyülekezeti, munkatársi kapcsolatok – tesznek élővé az utazást, adnak célt és értelmet annak, és rájuk számíthatsz, ha az utazás során elakadsz, vagy nehézségeid támadnak.

A tarisznya mélyéből előkerül egy Biblia is. Igyekeztünk az évek alatt megmutatni nektek, hogy jó, ha erre építitek az életeteket. Ne szűnjetek meg forgatni, és tudakozni belőle Isten akaratát életetekkel és feladataitokkal kapcsolatban.

Végül egyesek tarisznyájában, másoknak a tarisznya oldalára kötve ott lóg egy pár cipő. Talán abból az ötből egy, amelyről Kiroso tanárnő jó kéthete beszélt. Csak reménykedünk benne, hogy jól választottatok, és azt kívánjuk: tartson ki az utazás során, legyen tartós és sikeres a pályaválasztási döntésetek.

Gondosan összeválogatott úti csomag! Kérdés, hogy szabad-e ehhez valamit még hozzátenni?

Hogy eldöntsük, egy időutazásra hívlak még röviden benneteket, egy olyan történelmi korba, amikor Magyarországon és Erdélyben nehéz évtizedeket éltek, sok küzdelemmel, harccal, de kitartóan és céltudatosan. Ne álltassuk magunkat, Magyarországon és Európában az elkövetkező évtizedekben nehéz időszak vár ránk, harccal és küzdelemmel. Az identitását és keresztyén értékeit lassan elvesztő Nyugat-Európa hatása alatt, amely a globalizációt hirdeti, élteti és szolgálja, csak úgy tudunk megmaradni keresztyénnek és magyarnak, ha világos céljaink vannak, és kitartóak vagyunk a célok tekintetében.

Ehhez elengedhetetlen annak az öröksége, akiről beszélni kívánok. Nagyenyedről indult, Lipcsében, Heidelbergben majd Baselben tanult, és tanulmányait befejezve, 1675. március közepén ott áll a baseli egyetem aulájának szónoki emelvényén. Alig sokkal idősebb, mint ti vagytok most. Búcsúzik, mint ti is teszitek most. Haza készül Magyarországra és Erdélybe, és elköszön tanáraitól, diáktársaitól. Kiváltképpen egy tanárának köszönhet sokat.

Az ütött-kopott tarisznyájában nincs sem mobiltelefon, sem bankkártya, csak néhány egyszerű útravaló. Azt szeretnénk, ha ezt megosztaná veletek, és a tietekbe is bele kerülne, útravalóként.

Az egyik, igei útravaló, amelyet tanárától kapott. Az 1Ján 3:18 versében így szól az ige: **„Ne szóval szeressünk, ne is beszéddel, hanem cselekedettel és valóságosan.”**

Olyan erős számára ez az útravaló, hogy 40 éves munkássága során írt minden egyes könyve első oldalán ott olvasható ez a két szó **„cselekedettel és valósággal”**.

Éljetek ti is úgy, hogy a valóságos, az igazi cselekedeteitek beszéljenek helyettetek.

A fiatal magyar orvos búcsúzik. Számot ad az elmúlt évekről, s egyúttal programot hirdet maga számára, nemzete számára. Ti sem tehetek másként. Eljön az idő, amikor meg kell vallani azokat az értékeket, amelyekre jövőtöket építitek, amikor felelősséget kell vállalnotok magatokért és környezetetekért.

Az értékrendetek felépítésében az eddigi életetek során oly sokan segítettek nektek, szüleitek, családotok, tanáraitok, osztályfőnökeitek. Most rajtatok a sor, önálló döntéseket kell hoznotok majd, önálló célokat megfogalmazni, és önálló utakat járni. És ez nem megy másként, csak önálló értékrenddel.

Az útra indulás előtt köszönjétek meg szüleitek gondoskodó szeretetét, tanáraitok áldozatos munkáját, amellyel csiszolgatták jellemeteket, egyengették utaitokat, tanítottak és neveltek benneteket. Én is köszönöm szüleiteknek az együttműködő-gondoskodást, tanáraitok lelkiismeretes nevelőmunkáját, osztályfőnökeiteknek a sokszor személyre szabott gondoskodást.

A négy kis csomag, ami ott van az ütött-kopott tarisznyában, és amit végezetül a tarisznyátokba teszünk, együvé tartozik, kiegészítik egymást, egyiket sem lehet a másik nélkül értelmezni.

Ezek: **„az egészséges Tudomány, a tökéletes Lelkiismeret, a hűséges Szorgalom, a hiánytalan Jóakarát.”**

Az egészséges Tudomány

Az iskola egyik feladata, hogy fogékonyá és nyitottá tegye az ifjakat a minket körülvevő teremtett világ megismerhető részének kutatására, megismerésére, az egészséges Tudomány művelésére.

Legyetek érdeklődők és nyitottak a jövőben is az egészséges Tudományra, hiszen ez az előrehaladásotok feltétele.

A tökéletes Lelkiismeret

Azt kívánjuk nektek, hogy tudjatok tiszta, tökéletes Lelkiismerettel élni, dönteni életetek különböző helyzeteiben és cselekedni.

Az ember hosszú időn keresztül nem képes a lelkiismerete ellen cselekedni, vagy ha azt teszi, akkor személyisége torzul, és állandó stresszben él. A nagy kérdés az, hogy mi vagy ki vezérli a lelkiismeretünket. Ha engedjük, hogy Isten vezérelje a lelkiismeretünket, akkor tudunk építő módon gondolkodni, beszélni és cselekedni. Ezt kívánjuk nektek.

A hűséges Szorgalom

Életetekben a célok, eredmények, a fejlődés tisztességesen csak kemény és kitartó munka árán érhetők el.

Két egyszerű titka van annak, hogy céljaitokat elérjétek. Az első, hogy legyenek céljaitok, a második, hogy minden nap hűséges szorgalommal 1-1 lépést tegyetek a cél felé. Meglátjátok, a siker nem marad el.

Hiánytalan Jóakarát

A neve is mutatja: a jóakarát az akarat kérdése. Vannak értelmi és érzelmi aspektusai is, de a lényeg végső soron az, hogy akarom-e a jót gondolni, szólni, és cselekedni? Törekedjétek életetekben a hiánytalan Jóakaratra, amely értékes kincs.

Az úti csomag lassan teljessé válik. De hadd maradjon benne egy kis hely, hiszen szüleitek, rokonaitok és barátaitok is tartogatnak útravalót még számotokra.

A hétfőn kezdődő írásbeli érettségi vizsgák valamikor június második felében zárulnak a szóbelikkel, hogy aztán életetek egy új szakasza következzen. Kívánunk számotokra sikeres és eredményes érettségi vizsgát! És bármerre is vezessen életetek, ne feledjétek el, az Alma mater mindig visszavár benneteket, és büszke lesz méltó öregdiákjaira.

Szolgáljatok az életben cselekedettel és valósággal úgy, hogy jellemző legyen rátok az egészséges tudomány, a tökéletes lelkiismeret, a hűséges szorgalom, és a hiánytalan jóakarát.

Isten áldjon benneteket!

„MARADJON VELÜNK, URAM, SZERETETED,
MERT MI IS BENNED REMÉNYKEDÜNK!”

Zsolt. 33:22

2017

Diákotthoni ballagás...

*„Nézz vissza most egy percre, nézz az útra
Nézd meg, mit tett, mit alkotott a munka,
Nézz vissza...asztán ismét csak előre,
S indulj tovább az alkotó jövőbe.”*

(Kiss Jenő)

Nem számít, ki mennyi időt töltött a kollégium falai között: akad, aki csak egy, mások négy, öt, vagy hat évet. Egyben biztosan megegyeznek, nem múlt el nyomtalanul ez az idő. Mindenki másképp élte meg és különféle módon töltötte meg tartalommal. Az otthont jelentette az a hely, ahol olyan barátságok szövődtek, amik akár egy életen át kitarthatnak.

Május másodikán a feldíszített kollégium fiúudvarán gyülekeztek a végzősök diákok és ballagató társaik. Horkai László végzős diák köszöntötte az egybegyűlteket. A jelképes útravaló és a virágok átadása után indult a menet ballagási dalokat énekelve a virággal díszített folyosókon, alsóbb éves kollégiumi társaik sorfala között. Az imateremben helyet foglalva kezdődött a ballagási műsor, melyet Gellértné Oláh Julianna tanárnő állított

össze. A műsorban elhangzott zenei összeállításban Sontra Ádám (zongora) Sontra Boglárka (ének), Molnár Lilla (fuvola), Kassai Kitti (orgona és zongorakíséret), Mihályi György (szaxofon) és Papi Márk (zongorakíséret) játékát hallhattuk. A verseket Szabó Lili, Nagy Réka, Taracközi Zsófia, Kovács Dorottya és Hegedűs Csaba tanulók adták elő.

A végzősök nevében Bolykó Dorina búcsúzott. Beszélt arról, hogy ez az a várva várt nap, amikor annyi érzés kavarg a búcsúzóknak: nosztalgia, öröm s talán egy leheletnyi bizonytalanság, hogy mi lesz a következő lépcső, amire fel kell lépni. Emlékeztetett a nehezen induló reggelekre, az iskolában töltött napokra, a diákotthoni délutánokra, közös programokra, éjszakába nyúló beszélgetésekre. Megköszönte tanárok és nevelőtanárok támogatását, segítségét, iránymutatását, bátorítását, bizalmát is. *„Az életre szóló élmények és emlékek egész életünkben ott lesznek szívéinkben.”*

Az itt maradó diákok nevében Zákány Benjamin szólt a ballagókhöz, s kérte, hogy vigyék magukkal a vidám kolis

emlékeket. Földes László szavait idézte:

*„Tanításaid idáig elvezettek
ahogy kérte követtelek,
de most mi legyen,
mi lesz velük, velem? „*

Ez után Tóth Zsombor diákothton vezető útra bocsájtó szavait hallhattuk. Ábrám Tibor Igazgató Úr a mai nap ide szóló tanításának magyarázatával köszönt el a diákoktól:” A pályaválasztás a te döntésed, de a hivatást felülről kapod. Amikor a karrieredet építed, akkor magadért dolgozol, amikor a hivatásodat végzed, akkor Istenért.„ Végezetül a kollégium közösségéért legtöbbet munkálkodó diákok könyvjutalmat és oklevelet vehettek át.

A diákothtoni ballagás a hagyományos vacsorával zárult. A diákok ekkor megköszönik a konyhán dolgozók áldozatos

munkáját. Ilyenkor kerül sor a staféta átadására, az elbúcsúzó diákok jelképesen átadják a seprőt az alsóbb évesek képviselőinek néhány szellemes strófa kíséretében. Hagyomány az is, hogy a nevelőtanárok elköszönnek a diákjaiktól. A személyre szabott útravalók komolyabb és humorosabb formában, verssel, énekkel, rímbe szedett gondolatokkal, igével, fényképpel kísérve mindig vidám hangulatot teremtenek.

**Kedves végzősök, jó utat! Ne felejtsetek el minket!
Visszavárunk titeket!**

*„Buzgólkodjatok mindig az Úr munkájában, hiszen tudjátok,
hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban!”
(1 Korinthus 15:58)*

Szabó Péterné
nevelő tanárnő

Itt az idő, az elengedés ideje...

Kedves Osztályom! Kedves 12.A!

Sok gondolat, érzés kavarg bennem így az utolsó időszakban... Fáradtság, hiányérzet, felszabadultság, hála, kérdések... Ezek mellett a legerősebb az elengedés. Itt az idő, el kell engedni a sok-sok pozitív és a kevésbé pozitív dolgunkat is. Ebben a 7-6-5-4 éves történetben ennyi volt... Minden osztály vágyik arra, hogy a története egyedi legyen. A titek abszolút az lett! ☺ Erre sokáig emlékezni fogunk. Úgy-hogy ez: „kipipálva”... (A „miérteket” és a „miért nemeket” is el kell tudni engedni...) Sokszor eszemben volt a következő idézet, ami többféle változatban is keringett köztünk:

*„Csak egy osztály voltunk,
Egy osztály, amelyről néhányan túl sok jót hittek,
Később sokan azt gondolták, tévedtek...
... Hitték, gondolták...
S talán senki sem tudta, kik voltunk valójában. „*

Zsigmond István

A keserű emlékeken túl nem is gondolnátok, hogy mit adtatok a Lévainak!!! Jó lesz erről majd egy pohár bor mellett, immáron közösen ☺ beszélgetni 10 év múlva...

Azonban ne feledjétek, a közös történetünkön túl még ott vagytok **TI! EGYENKÉNT!** Bevallom néha még szórakoztató is volt (a sok-sok feszültség mellett, ami ebből fakadt) az, hogy mennyire különböző egyéniségek vagytok és maradtatok. Igazi, őszinte öröm volt látni azt, ahogyan felnőttek. Felnőttté váltatok a visítózó, kis, hetedik és még mindig visítózó, kilencedikes kisdíák-ból!!! Már az utóbbi időben igyekeztem így nézni és látni benneteket. Ezen az „egyenként-szemüvegen” keresztül sikerült meglátni a sok-sok értéket, amit magatokban hordoztok. Isten gazdagon áldjon meg benneteket! Legyen áldás az itt megalapozott képességeiteken és legyen áldás rajtatok is – az egyszerű, teremtett emberen!

Fura dolog ez az „iskoládsi”: időnként elfeledtetni az élet igazi értékét. Az élet sikerein túl leginkább azt kívánom nektek, hogy legyetek olyan édesanyák és édesapák, akik megtanítják a gyermekeiket imádkozni! Legyen ebben is részetek!

Szeretettel: Osztályfőnökötok!

12. A osztály, osztályfőnök: Sipos Tamás

Aranyosi Erik

Balla Levenete

Barna Nikoletta

Barta Bernadett

Becsei Patrícia Tímea

Boros Bernadett

Csáki Bence

Dicső Adrienn

Dudás Dávid

Godó Petra

Gombár Dorottya

Gulyás Tamás

Halász András Péter

Hege Máté

Horváth Dorina

Kántor Józsna

Kovács Hilda

Kozák Lídia

Krokaveczi Klaudia

Krokos Levenete

Lévai Gréta

Lövész Levente Péter

Mácsi Vanda Eszter

Rakaczki Máté

Soós Hajnalka

Taracközi Gerzson

Vitányi Zsófia Anna

Zádori Dávid

Legyen ez a nap a hála, a köszönet és a megbocsátás ideje...

Kedves 12. B osztály, kedves Diákjaim!

Hat, öt, négy év után eljött a búcsú pillanata. A búcsúzás még nem végleges, hiszen találkozunk a vizsgákon, együtt leszünk az érettségi banketten, és reménykedem, hogy ötvenként egy-egy érettségi találkozón is.

A számvetés ideje sem jött még el, s jó is ez így, hiszen ambivalens érzések vannak bennem, és gondolom bennetek is. Kicsit szomorkodom az elválás gondolata miatt, és bevallom, kicsit örülök is, hogy „vége”, mert nagyon elfáradtam a hatodik év végére. Idő kell, hogy feldolgozzam a közös élményeket, hogy leülepedjenek bennem, hogy épüljek belőle, hogy hosszú távú tanulságokat fogalmazzak meg.

A hosszú kapcsolatokban vannak hullámvölgyek, nehéz vagy éppen kínos pillanatok, összezördülések, mosolyszünetek, a miénkben is voltak ilyenek, ne tagadjuk. A mai napon azonban nem illik emlegetni ezeket, ünnepi és megismételhetetlen pillanatok ezek. A mai napon arra emlékezünk vissza, amikor jó volt együtt: osztálykirándulásokon, a Határtalanulban, a diákigazgató választási kampányban, Mályiban, egy-egy jó beszélgetésben, összemosolygásban vagy nevetésben. Egyébként is mivel már van egy kicsi élettapasztalatom, és a tanári pályára sem tegnap léptem, így tudom, hogy bármilyen közhelynek tűnik is, de nem fogunk pár év múlva emlékezni a rossz pillanatokra.

Sokáig gondolkodtam, hogyan búcsúzzak Tőletek. Megfogadtam magamnak, hogy időben megírom a ballagási beszédemet, de nem sikerült, a ballagás előtti este 11 óra van,

és itt ülök a laptop előtt. Igés, személyre szóló kis kártyára gondoltam először, de tudom, hogy azt kaptatok már más tanároktól. A diákotthoni ballagáson a nevelőtanárok magásra tették a mércét: énekeltek, kis versikéket írtak hozzátok, rólatok, sajnos szerény képességeim miatt ezt is elvettem. Majd gondoltam, hogy mindenkivel kapcsolatban felidézek egy jó emléket, pillanatot, merthogy mindenkivel kapcsolatban van ilyen...de ezt is elvettem, ismervé az osztályt, nem szeretitek az ilyet...majd ezt négyszemközt megteszem. Idézeteket, másoktól vett gondolatokat sem akartam, jobban szeretek szabadon fogalmazni, gondolom, hogy már önmagában az is eléggé meglepő a számotokra, hogy előre megfogalmaztam egy beszédet, hiszen nem szoktam ilyet. Két okból tettem ezt: ne legyenek csapongóak a gondolatok és elmondjak mindent, amit ma fontosnak tartok.

Arra gondoltam, hogy legyen ez a nap a hála, a köszönet és a megbocsátás ideje: adjunk hálát egymásért, az együtt töltött időért, a lehetőségekért, amikből tanulhattunk, amik által formálódhattunk, csiszolódhattunk, még akkor is, ha ez nem volt mindig fájdalommentes, és nem is volt azonnal látható, érzékelhető eredménye. Mondjunk köszönetet egymásnak, a Lévainak, a szüleiteknek a támogatásért, a segítő szándékért, egy-egy jó szóért vagy csak biztató mosolyért. És kérjünk bocsánatot egymástól bántó szavakért, tettekért, vagy egyszerűen csak félreértett helyzetekért.

Hálás vagyok értetek, köszönöm nektek és ne haragudjatok, ha megbántottalak Titeket, soha nem szándékosan tettem.

Végül arra jutottam, hogy mesélni fogok Nektek....ez már biztosan régen történt veletek.

Tudjátok, hogy a mesék tanulságosak: a jó legyőzi a gonoszt, a rút széppé változik...és így tovább. Remélem, hogy mindenki érteni fogja a mesémet, ki így, ki úgy...

Mert van még mit tanulnotok a legtöbbeteknek...és most nem az Aranybulla pontjaira gondolok...vannak annál fontosabb dolgok az életben: mint az elfogadás, együttérzés, segítségnyújtás, önzetlenség, a másakra figyelés, az őszinte kommunikáció, persze nem a szavak, hanem a tettek szintjén. Természetesen nem csak az fontos, hogy ezeket add a másik embernek, hanem, hogy elfogadd, amikor neked van rá szükséged.

Végül megosztok egy gondolatot veletek Ancsel Évától, ez a kedvenc idézetem, mert mély igazság van benne: „Szeretni kevesen tudnak, ez köztudott. De még kevesebben tudják elviselni a következményeit.”

Isten Veletek!

Szeretettel osztályfőnököttök: Barócsi Angéla

12. B osztály, osztályfőnök: Barócsi Angéla

Ágb Tamás

Bányai Fruzsina

Bukszár Fruzsina

Dékány Boglárka

Dienes Mirtill

Domabidi Petra

Gellérfi Erik

Herczeg Kenéz

Kalász Réka

Kanyó Klaudia

Kasuba Lilla

Ketzler Nóra

Koren Ágnes

Kriston Laura

Lengyel Tamás

Lipták Dóra

Lobkovitz Klaudia

Papp Tamás

Rápóti-Fekete Blanka

Szabó Dominika

Szabó Dorottya

Szabó Máté

Szabó Petra

Szalai Bianka

Tóth Rebeka

Victor Jonatán

Vincze Ágoston

Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek.

János 15.17

Kedves Osztályom!

Ti is éreztétek és én is /és ez most in medias res!/, hogy az ideai tanév első percétől kezdve az elköszönésről szolt, az egymástól való búcsúokról és arról, hogy el kell engedjelek Benneteket.

Nehéz és fájdalmas mindannyiunknak ez, hiszen életünk együtt töltött szakasza számtalan csodás élménnyel gazdagított Bennünket... Igen, mindig T/1-ben beszéltem Rólatok és Veletek, hiszen mindig egynek éreztem magam Veletek, a 12/C nagy családjával. „Nagy család”, mert a Lévayban 2013-2017 között mi voltunk a legtöbben, volt olyan tanév, amikor 38-an voltatok, és akkor még az ausztrál cserediákokat nem is számítom bele!...Sok-sok színes kis üveggolyó, ahogyan azt egyik lelki vezetőtöknek nyilatkoztam Rólatok. Nyüzsgő, izgó-mozgó, tevékeny és sokoldalú csapat, melynek tagjai mindig mindenhol ott voltak: a Lámpásban, a Kösöntyűben, az Irodalmi Alkotóköriben, a szépkiejtési-és szavaló versenyeken, az iskolai műsorokban, a Lévay Emlékműsorban Sajószentpéteren, a Ballagáson tizenegyedikben búcsúztatóként majd tizenkettedikben búcsúzóként, vagy a városi ünnepeken a Lévayt, illetve a Diákotthont képviselve. És akkor még a sportot, a táncot, az éneket és a zenét nem is említettem!

Szerettétek megmutatni magatokat, a tehetségeket, és ez így helyes! Emellett a tanulásban, a tanulmányi versenyeken is élen jártatok. Itt a számtalan Kárpát-medencei vagy országos megmérettetésre gondolok, ahonnan dobogós eredményeket hoztatok el, na és persze Feri versesköteteteire! Köszönöm Nektek! Büszke Osztályfőnökökötök voltam! Sokszor anyáskodó, óvó-védő, olykor dorgáló, vagy csak éppen irányító, támogató.

Minden közös programunk ott van egy-egy mozaikként a 12/C képzeletbeli képeslapján: az első találkozás, a beiratkozás, az Éretlen Tábor, a bobozás, sütögetés, pizzázás, fagyizás, Széphalom, Nyírbátor, Hollókő, Mályi, a gyengén látókkal és a siketekkel töltött napok, a Szeretethíd, az adománygyűjtések, a gyülekezeti látogatások, a diakónia szolgálat, a Szerenád és a Kampány, ami fantasztikus volt Veletek és a Szüleitekkel. Teljes szívvel odaadtátok és megmutattátok magatokat. Nyerni akartatok és nyertetek is, mert megtanultátok, hogy „*Dolgozni csak pontosan, szépen, ahogy a csillag megy az égen, úgy érdemes*” (József Attila)

Az idén többször búcsúztam már Tőletek, ... tulajdonképpen állandóan. Hallottátok egy-egy hangsúlyomban, felolvasásomban, szavalamban, éreztétek egy-egy pillantásomban, mosolyomban és az utolsó magyarórán.

Most elengedlek Benneteket, a 34 kis üveggolyót egyenként a saját kis útjára, bízva abban, hogy azt a szeretetet és törődést, amit az Alma Matertől kaptatok és tőlem, soha nem felejtitek el, mert ahogyan Simon András költő is mondja „*Az életnek addig van értelme, amíg az ember szeretetet tud adni.*”

A szeretet

kiválaszt,

megszólít,

megtart

és

elenged,

de soha nem sajátít ki,

legfeljebb örömmel elfogadja,

ha

önként csak neki ajándékozod magad.

Isten áldjon Benneteket!

Osztályfőnökökötök: Povázsayné Barkó Krisztina

*12. C osztály, osztályfőnök:
Povázsayné Barkó Kriszina*

Árvai Vanda

Bakó Botond

Bolykó Dorina

Demjén Sándor

Fogarassi Eszter

Gál Réka

Gombkötő Edina

Gombos Bence

Gödri Vanda

Grolmusz Fanni

Hangó Viola Réka

Horvay László Márk

Horváth Dóra Imola

Koterlán Dávid

Kőrösi Ferenc

Ludvig Milán Martin

Lupkovics Zsófia

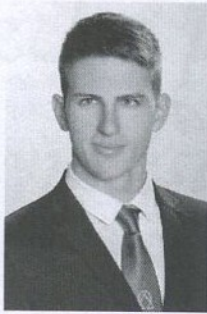
Magyar Anna

Maródi Eszter

Molnár Vanessza

Nagy András

Nagy Eszter

Oláh Virginia

Pető Dániel

Rejtő Hanna

Simon Bálint István

Süttő Emese

Süttő Karola

Szabó Ádám

*Szabó Flórián
Benjámín*

*Szsalontai Veronika
Katalin*

Tóth Viktória

Vályi-Nagy Eszter

Varga Levente

Próbáltam jó gazdaként nyesegetni a vad hajtásaitokat...

Útravaló

Négy éve találkoztunk először Mályiban. Elkezdődött egy csodálatosnak ígérkező együttműködés. Tele várakozással, reménnyel vártuk a közös munkánk kezdetét. Hittük, hogy a döntés, mely az együttműködésünket jelentette gyümölcsöző és eredményes lesz.

A programok, melyet az iskola biztosított számotokra, néha soknak tűnhetett, de aki részt vett bennük, mind szellemileg, mind lelkiekben sokat gyarapodhatott, szép emlékekkel lehetett gazdagabb.

Próbáltam jó gazdaként nyesegetni a vad hajtásaitokat. Néha elég volt egy jó szó, vagy egy szúrós tekintet, de alkalmanként bizony az „ágvágó” is előkerült annak érdekében, hogy megértsétek, hogy mit szeretnék kérni tőletek.

Teltek a napok, hónapok és évek, most elbúcsúzunk egymástól, hiszen mindenki új utakon indul a saját életének folytatására, de a gimi mindig visszavár!

A tudás, a bölcsesség, amelyet ki-ki megszerzett magának az elmúlt években, a továbbtanulásának kezdete. Nehéz, de szép évek várnak rátok, ha nem felejtitek el, hogy a naprakész ismeret, a tudás és a tanulás megkönnyítheti, boldogabbá teheti az egyetemi éveiteket.

Igyekeztek új kapcsolatokat kialakítani, de ne feledjétek a régieket sem, és bizalommal forduljatok azokhoz, akikhez eddig is azzal voltatok.

Köszönöm, hogy négy évig osztályfőnökötök lehettem, hogy kitartottatok mellett, elfogadtátok intelmeimet, hogy sok szép emlékekkel ajándékoztatok meg, hogy megosztottatok velem ügyes-bajos dolgaitokat, hogy megerősítettétek bennem a bizalom csodáját és veletek

is megtapasztalhattam a szeretet erejét. Köszönöm a sok szép tantárgyi eredményeket, büszke vagyok rátok.

„A bölcs mindenkit megbecsül, mert mindenki elismeri a jót, és tudja, milyen nehéz valamit csinálni.”

Horváth László
osztályfőnök

12. D osztály, osztályfőnök: Horváth László

Andrejkovics Alex

Bárdosi Balázs

Birgány Dávid

Boda Ákos

Bodnár Bence Gergő

Bojszkó Bence

Csizmadia Dénes

Csonos Enikő

Dunmade Eszter Kitti

Fűrész Orsolya Erzsébet

Gaganz Dániel

Hanyecz Máté

Hornyák Balázs

Hubi Dominika

Huszár Gergő

Jubász Balázs

Kiss Cintia

Kiss Gergő

Kolozsi-Tóth Zita

Kozma Zsófia Kamilla

Kőszegi Áron

Oláh Kitti

Osváth Botond

Pergel Brigitta

Rublinszki Csaba

Sándor Ádám

Sipos Martin

Szilágyi Tibor Ábel

Szítás Petra

Tóth Boglárka

Tóth László Szilárd

Túri Helga

„De te maradj meg azokban, ...”

Kedves végzős diákjaim!

Kissé összeszorul a szívem, ha arra gondolok, hogy búcsúznom kell Tőletek s néhány gondolattal lezárnom az együtt töltött éveket. Nehéz ilyenkor okos dolgokat szólni. Mielőtt ezt mégis megkísérelném, engedjétek meg, hogy visszautazzak időben arra a pillanatra, amikor átléptétek a „Lévay küszöbét”. Vannak közöttetek olyanok, akik hamarabb érkeztek társaiknál és nyelvi előkészítő osztályba jártak mielőtt az E osztály tanulói lettek.

Első emlékeim között szerepel a májusi találkozás, amikor kiderült, hogy milyen sokoldalúak vagytok. Majd az éretlen tábort követően megkezdődtek a tanulással teli napok. Tanáraitoktól gyakran hallottam, hogy csendesek vagytok, és szeretitek magatoknak megtartani a véleményeteket. Nos ez tényleg így volt, de mindemellett egy nagyon szeretnivaló kis csapatná váltatok. Tisztelettudóak voltatok, és figyeltetek tanáraitokra és egymásra. S én végig büszke voltam rátok, mert láttam, hogy becsülettel dolgoztok.

A négy év során történtek kisebb változások. Néhány osztálytársatoktól búcsút kellett vennünk és érkeztek mások helyettük. A beilleszkedés nem mindig volt egyszerű, de hiszem azt, hogy ezek a nehézségek is hasznosokra váltak.

Az évek során sok közös élményben volt részünk. Örömmel vettetek részt az adománygyűjtésekben és mindig szívesen jöttetek Nemesbikkre, a gyülekezetbe, és szolgálni az idősek otthonába. Kedvességetekkel beloptátok magatokat az ott élők szívébe, ezzel is nyomot hagyva magatok után.

Szinte észrevétlenül jött el az idő, amikor tanáraitoktól azt hallottam, hogy már bátran mondtok véleményt és értékes gondolatokat osztotok meg egymással. Megérkeztek. Elkézdte élni az egymással való közösséget és a kreatív együttgondolkodást.

S most, mikor magatok mögött hagyjátok iskolánk padjait, szeretném, ha elégedetten és örömmel tekintenétek

vissza az itt eltöltött évekre. Szeretném, ha tudnátok, hogy gazdagítottátok iskolánkat, egymást és minket, tanáraitokat. Kívánom, hogy az itt átéltek és tanultak hasznosokra legyen az életetekben és mindig szeretettel gondoljatok egymásra.

Búcsúzóul annyit mondanék még, hogy kedves 12. E osztályom, várlak Titeket vissza!

Szeretettel: Osztályfőnökök, Madarász Péterné

Végezetül még egy kis útravalót szeretnék Nektek adni:

„De te maradj meg azokban, amiket tanultál és amikről meggyőződted, tudva, kiktől tanultad.” 2. Timóteus 3:14.

12. E osztály, osztályfőnök: Madarász Péterné

Balázs Ágnes

Barkai Botond

Bárti Benjámin

Birkás Petra

Cziczlavicz Réka

Csebes András

Devera Norbert

Dudás Dorina

Gőz Franciska

Gőz Katinka

Hadházi Tibor

Harsányi Lilla

Kékedi Rebeka Fanni

Kovács Botond

Kovács Gabriella

Kovács Vanda Viktória

Kupai Virág

Magyar Viktória

Mezőközy Virág Lili

Novadoszki Zoltán

Sepsí Cintia

Sidlóczki Zsófia

Szabados Zsófia

Szabó Bence

Szabó Boglárka

Szabó Melinda

T. Simon Izabella

Tóth Andrea Anikó

Tóth Csenge

Victor Luca

Závodni Dalma

„Most búcsúzzunk és elmegyünk...”

Berdó Zsuzsanna 11. B osztályos tanuló búcsúbeszéde a 11. évfolyam nevében

**Tisztelt Ünneplő Közönség!
Kedves Ballagó Tizenkettedikesek!**

Juhász Gyula szavaival szeretném kezdeni a köszöntömet:

*„Előre föl, miénk az élet,
E széles földnek kerekén,
Szemünkbe csillog az ígérlet
És bennünk virág a jó remény.”*

Eljött számotokra a búcsú napja. A búcsú, amely bezár egy ajtót, de ugyanakkor ki is nyit újat, újakat.

Volt szerencsém diákéveim első pár évét veletek eltölteni, így pontosan tudom, hogy milyen érzések játszódtak le bennetek, amikor először léptétek át az iskola küszöbét. Nagyon hosszú utat tettetek meg azóta, és ez az út mindannyiótok számára más és más volt. Volt, aki magabiztosan, egyenes úton, volt, aki kissé bizonytalanul, kicsit göröngyös, kacskaringós úton haladt előre, de mindenki egy pont felé tartott, és az nem más, mint a mai nap. A mai napon búcsút intetek diákéveiteknek, tanáraitoknak, és külön-külön utakon indultok tovább.

Az út során, amit magatok mögött hagytok, rengeteg támogatást kaptatok. Szerelmek, barátságok szövődtek, amelyek évről évre szorosabbak lettek. Egymás támaszai voltatok a jó és a nehéz percekben is, és ha néha ugyan csalódnotok kellett, az remélem csak erősített benneteket. Ne feledkezzetek meg tanáraitokról sem, akik utatok során végig ott álltak mellettetek, és folyamatos biztatásuk,

tanításuk, segítségük, és persze a néha szükséges dorgálásuk azon az úton tartott bennetek, amelyet ti elterveztetek magatoknak. Nem utolsósorban a szüleitek azok, akik támogatása nélkül nem lehetnétek itt.

Nem csak tudással, de rengeteg élménnyel is gazdagabbak letettek. Ha majd pár év múlva útjaitok újra kereszteszik egymást, és visszagondoltok az itt eltöltött éveitekre, akkor biztos vagyok benne, hogy nem egy, de nem is két óra lesz, mire az emlékek végére értek. Az avatás, a Mályiban töltött éjszakák, napok, az osztálykirándulások, a kampány, az együtt töltött hétvégék, szünetek, táborok, bulik, az osztályon belüli aranyköpések, viccek, szólások és még bőven sorolhatnám... Ezeket most mind magatok mögött hagyjátok, de tudom azt, hogy az elmúlt 4, 5, illetve 6 év mindennapjai, élményei, kapcsolatai meghatározóak lesznek számotokra az életek következő szakaszaiban is.

Négy éve ugyanebben a templomban kezdődött számotokra a gimnáziumi élet, és ma itt is fejezitek be. Itt vannak a gyökereitek, és egy olyan alapot kaptatok, amely segít elérni a céljaitokat. Kívánom, hogy az út, amire a mai napon ráléptek, éppolyan élménydús és sikerekben gazdag legyen, mint amit itt végigjártatok.

Végezetül jómagam és a 11. évfolyam nevében Máté evangéliuma 7. fejezetének 7. versével szeretnék sok sikert kívánni a ma elkezdett utatokhoz.

*„Kérjetelek és adatik néktek; keressetek és találtok;
zörgessetek és megnyitattik néktek.”*

Grolmusz Fanni 12. C osztályos tanuló búcsúbeszéde a 12. évfolyam nevében

Áldás, békesség!

Sok szeretettel köszöntjük a 12. évfolyam nevében a Tisztelt Igazgatóságot, kedves Tanárainkat, illetve az egyházkerület részéről érkezett Vendégeinket, és végül, de nem utolsósorban Családtagjainkat! Nagy megtiszteltetés számunkra, hogy mi szólhatunk ballagó tizenkettedikes társaink nevében!

Úgy gondolom, hogy a ballagás minden ember életében meghatározó esemény, és ez alól mi sem vagyunk kivételek. Jelképesen lezárul életünk egyik meghatározó korszaka.

Első osztályos korunktól elkezdünk cseperedni, mint a facsemeték, aztán ahogy növekszünk, eljön az az idő, amikor minden értelemben kinőjük az általános iskolát. Ezután megválasztjuk magunknak azt az intézményt, ahol olyan szilárd gyökereket eresztünk, amelyek életünk hátralevő részében is képesek lesznek minket megtartani. Vannak közöttünk olyanok, akik 4, mások 5 vagy 6 évvel ezelőtt a megerősödés, a gyümölcsstermés céljából választották a Lévayt.

Bizonyára mindenki emlékszik arra, amikor először öltötte fel Lévays egyenruháját, és lépett be a Kossuth utcai templomba, majd esküt téve hivatalosan is a Lévay nagy családjába tartozhatott.

Ismét itt vagyunk, egyenruhában, ugyanabban a templomban, csak most éppen nem jövünk, hanem megyünk. Az iskola épületében ballagva eszünkbe juthatott az itt töltött éveink számtalan olyan eseménye és pillanata, amelyekre sokáig fogunk emlékezni, mint például: az avatás, a kampány, a gyereknapok, az aranyköpések, amiken az egész osztály dőlt a nevetéstől, a tavaszi zsongás és a pingpongozás az udvaron, a hétfő reggeli éneklések az avasi templomban, és még sorolhatnám napestig. De most elköszönünk alma materünkötől, tanárainktól és diáktársainktól abban reménykedve, hogy még viszontláthatjuk egymást.

Gyökereink, törzsünk megerősödött, és készen állunk arra, hogy kiálljuk „az időjárás viszontagságait”: „Ha a

fának mélyek a gyökerei, akkor azt a fát a legerősebb szél sem tudja kidönteni.”

Ez nem jöhetett volna létre egyszerű „kertészeink” nélkül. A szüleink, akik szeretettel gondoztak, nevelgettek és támogattak bennünket, és tanáraink, akik áldozatos munkával tanítottak. Ezt mindannyiunk nevében hálásan megköszönjük. Fontos, hogy soha ne

feledjük, hogy kertészeink és megalapozott gyökereink nélkül nem tudnánk a gyümölcsöt learatni!

Talán életünk ezen szakaszának most jön még a neheze, de tartsuk szem előtt a hálaadást, és mindig legyünk kitartóak a szeretetben és a hitben, mert *„a remény tüzi ki a célt, a hit pedig az a híd, ami eljuttat hozzá.”!*

Gaganetz Dániel 12. D osztályos tanuló búcsúbeszéde a 12. évfolyam nevében

Ugyanakkor nemcsak tanárainknak, hanem a kollégisták nevében mondhatom, hogy nevelőtanárainknak is hálával tartozunk az áldozatos munkájukért.

Ők voltak azok, akik a szüleinket helyettesítették hét közben a kollégiumban. Ahogy az iskolában, úgy a kollégiumban is sok tekintetben fejlődhattünk. Engedjék meg, hogy kiemeljem a hitbeli és erkölcsi formálást, ami manapság sajnos egyedülállónak számít!

Bátran mondhatom mindannyiunk nevében, hogy az itt eltöltött évek olyan élményként maradnak a szívünkben, amelyekre évek múltán is boldogan emlékezünk vissza.

A szobatársainkra is mindig szívesen gondolunk, akikkel az elmúlt idő alatt szinte testvérekké váltunk, szívesen emlegetjük majd fel a bajnokságokat, az átbeszélgetett estéket, a közös meccsnézéseket a tanulóban, az áhítatokat, vagy a közösen elkövetett csínyeket.

És most itt állunk a gimnazista évekkel a hátunk mögött, életünk egyik fordulópontján. Talán vannak, akik egy kicsit szomorúan, és vannak olyanok is közöttünk, akik várakozással lépnek ki örökre diákként a Lévay nagy fehér kapuján, de egy közös bennünk, hogy a lévays diákevek biztos alapot adtak az életre, nemcsak a tantárgyi ismeretek területén, hanem hogy a világban is megálljuk a helyünket.

Fiatal diákként az ember csodálattal néz a végzősökre, mert ők már elértek valamit, amire büszkék lehetnek. Remélem kedves ballagó diáktársaim, hogy ti is büszkék vagytok arra, hogy ezt a próbát is kiálltátok. Az érettségi ugyan még hátravan, de a szorgalom, a kemény és becsületes munka meghozza a gyümölcsöt.

Kedves Szüleink!

Szeretnénk megköszönni a sok támogatást, bátorítást és szeretetet, amivel átsegítettetek minket a nehéz időszakokon.

Kedves Osztályfőnökeink!

Nagyon hálásak vagyunk az elvégzett kemény munkáért, amivel értünk fáradoztak. Köszönjük a támogatást és a hitet abban, hogy mindannyian elérhetjük azt a célt, amit kitűztünk magunk elé.

Végül, de nem utolsósorban az iskolánknak szeretném megköszönni azt a sok lehetőséget, amit biztosított számunkra. Biztos vagyok benne, hogy itt mindenki megtalálhatta a számára megfelelő kihívásokat és célokat.

Kedves Diáktársaim, bízom benne, hogy már elértétek ezeket a célokat, vagy a közeljövőben el fogjátok érni.

Azt kívánom nektek, hogy bárhová is sodor benneteket az élet, mindig meg tudjátok állni a helyeteket! Ne hagyjátok, hogy elbátortalanítsanak, amikor szeretnétek valóra váltani egy álmot, használjátok ki, hogy fiatalok vagytok! Akkor is ragaszkodjatok álmaitokhoz és céljaitokhoz, ha a megvalósításuk lehetetlennek tűnik!

Végül Pál apostol szavaival búcsúzom tőletek, és buzdítalak is titeket:

„Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”

Свадьба в ресторане "Солнечный берег" 2017
Свадьба в ресторане "Солнечный берег" 2017

Pro Excellentia díjasok

Csehes András
TIREK tanulmányi
díjas

Grolmusz Fanni
TIREK tanulmányi
díjas

Hangó Viola Réka
Tiszáninnen Református
Diákja

Kőszegi Áron
TIREK tanulmányi
díjas

Pro Schola et Communitate díjasok